

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Ewa Taberska

Małgorzata Winkler-Galicka

2 Protokolant: st. prot. sąd Barbara Janiszewska-Górka

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Roksany Wilk

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2020 r.

sprawy **B. K. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

4od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt VIII K 327/19

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku, w pkt 1 lit b. zastępując zapis „przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.” zapisem „przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.”.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
4. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 68/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt VIII K 327/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania polegająca na rozpoznaniu sprawy przez stronniczego sędziego, uprzedzonego do oskarżonego (zarzut z apelacji oskarżonego).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy uznał zarzut oskarżonego za chybiony. Wnikliwa analiza akt sprawy, w tym w szczególności czynności procesowych podejmowanych przez Sędziego przydzielonego do rozpoznania sprawy w drodze losowania (k. 522) doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że w toku całego procesu Sędzia referent zachowywał bezstronność i obiektywizm zarówno w stosunku do osoby oskarżonego, jak i przedmiotu		

postępowania. Wydawane przez Sąd w osobie SSR Moniki Matysiak rozstrzygnięcia procesowe miały uzasadnienie faktyczne i procesowe oparcie w przepisach prawa. Wyrazem subiektywnego odczucia skarżącego było zatem stwierdzenie, że zwrócenie oskarżonemu uwagi na przesyłanie korespondencji adresowanej imiennie na Sędziego referenta (a nie Sądu), zawierającej materiał odzwierzęcy (pióra ptasie) świadczyło o negatywnym nastawieniu do oskarżonego i poddawało w wątpliwość obiektywne orzekanie. Sędzia sprawozdawca zakazując takiego sposobu wysyłania korespondencji podała rzeczową argumentację przemawiającą za taką decyzją, która zasługiwała na akceptację Sądu odwoławczego. Podobnie z pozytywnym rezultatem należało ocenić kwestionowane przez podsądnego stanowisko Sędziego, który na rozprawie w dniu 8 października 2019 r., podczas przesłuchania biegłych lekarzy psychiatrów czuwał nad prawidłowym przebiegiem tej czynności i uniemożliwił oskarżonemu wygłaszanie szerokich wywodów na temat jego stanu zdrowia psychicznego i przedmiotu sprawy, w czasie przeznaczonym na zadawanie pytań biegłym. Zapytania do biegłych powinny być syntetyczne i konkretne, zawierające meritum zagadnienia, na temat którego strona chce poznać stanowisko specjalisty z danej dziedziny. Możliwość zadawania pytań biegłym nie jest natomiast okazją do przedstawiania swojego stanowiska na temat rozpatrywanego zagadnienia. Sąd odwoławczy w pełni zgadza się z tezą, iż "Przepis art. 367 § 1 k.p.k. obliuguje przewodniczącego składu orzekającego do umożliwienia

stronom wypowiedzenia się co do każdej kwestii podlegającej rozstrzygnięciu. Chodzi więc o zapewnienie stronom toczącym kontradiktoryjny spór możliwości przedstawienia stanowisk o okolicznościach co do których na rozprawie wydawane jest zarządzenie, postanowienie lub wyrok. Nie dotyczy on więc przerwania polemiki (...), wypowiedzi podczas zadawania świadkom pytań oraz wypowiadania się co do rozstrzygnięć, które już zapadły.” (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 listopada 2017 r., II AKa 229/17, LEX nr 2432034). Oskarżony kwestionując bezstronność Sędziego dał wyraz swego niezadowolenia z wyników opinii biegłych lekarzy psychiatrów oraz z odmownej decyzji procesowej odnośnie powołania nowego zespołu biegłych do zbadania stanu jego zdrowia psychicznego *in tempore criminis*. Skarżący całkowicie bezzasadnie doszukiwał się okoliczności świadczących o negatywnym nastawieniu Sędziego do jego osoby, czego przykładem jest wielokrotne drażnienie użytego w piśmie procesowym określenia o „rzekomej” śmierci jego matki. Warto jeszcze dodać, że analiza treści uzasadnienia wyroku nie potwierdziła tezy apelującego, jakoby była tam mowa o uciążliwości oskarżonego. Oskarżony w toku całego procesu w I instancji miał zapewnione pełne prawo odnoszenia się do rozpatrywanych kwestii, zadawana pytań przesłuchiwanym osobom oraz zgłaszania wniosków dowodowych (art. art. 386 § 1 i 2 kpk). Dostrzec na koniec trzeba, że na etapie rozpoznawczym w I instancji oskarżony nie składał wniosku o wyłączenie sędziego w trybie art. 41 § 1

<p>kpk, a swoje zastrzeżenia co do jego bezstronności zgłosił dopiero w środku odwoławczym, jako argument na nierzetelność procesu. Świadczy to także w dużej mierze o instrumentalnym charakterze tego zarzutu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obraza prawa procesowego – art. 170 § 1 pkt 5 kpk polegająca na niezasadnym oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego neurologa (zarzut podniesiony przez oskarżonego oraz jego obrońcę).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła słuszności stanowiska apelujących o dopuszczeniu się przez Sąd Rejonowy naruszenia przepisów prawa procesowego poprzez oddalenie złożonego przez obrońcę podsądnego na rozprawie w</p>		

dniu 8 października 2019 r. wniosku o przeprowadzenie uzupełniającej opinii biegłego neurologa na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego pod kątem neurologicznym oraz stwierdzenia czy to schorzenie mogło mieć wpływ na jego zachowanie w chwili popełnienia zarzucanych czynów (k. 800). Składając wspomniany wniosek dowodowy obrońca nie sprecyzował na jakiego rodzaju schorzenia neurologiczne miałby cierpieć B. K. (1) i, jak słusznie dostrzegł Sąd Rejonowy, nie przedstawił żadnej dokumentacji medycznej tego typu schorzenia potwierdzającej. Nie zostały zatem nawet w najmniejszym stopniu uprawdopodobnione symptomy choroby neurologicznej podsądnego, które nie byłyby brane pod uwagę przez powołanych do sprawy dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Warto dodać, że dla dopuszczenia w danej sprawie dowodu z opinii biegłych nie jest wystarczające przekonanie oskarżonego o tym, że cierpi on na schorzenia neurologiczne, które mogły wpłynąć na jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w czasie, w którym dopuścił się zarzucanych mu przestępstw. Ponadto, na etapie składania analizowanego w tym miejscu wniosku dowodowego obrońca nie wykazał by sporządzona w sprawie opinia sądowo-psychiatryczna była niepełna, niejasna lub niezetelna, by zawierała błędy lub wewnętrzne sprzeczności. Podkreślić więc trzeba, że biegli sporządzający wymienioną opinię sądowo-psychiatryczną o stanie zdrowia B. K. (1), m.in. po analizie dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia szpitalnego w Klinice (...) w K. z roku 2000, nie

dostrzegli konieczności powołania do wydania opinii również biegłego neurologa i nie wnioskowali o rozszerzenie zespołu biegłych. Biegli wydali zatem jednoznaczną opinię o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego bez zasięgnięcia stanowiska specjalisty z dziedziny neurologii, odnosząc się do rozpoznań medycznych u podsądnego, które zostały w przeszłości postawione. Na rozprawie w dniu 8 października 2019 r. biegli psychiatrzy podtrzymali swoje zdanie na ten temat, wyraźnie zaznaczając, że inne zaburzenia neurologiczne u oskarżonego są czysto hipotetyczne. Mając na względzie brak uprawdopodobnienia po stronie oskarżonego schorzeń neurologicznych nierozpoznanych wcześniej oraz stanowisko biegłych A. R. i M. S. o braku podstaw do powołania do opiniowania również specjalisty neurologa, Sąd odwoławczy za całkowicie słusznie uznał rozstrzygnięcie Sądu I instancji o oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego neurologa z uwagi na fakt, że zmierzał on wyłącznie do przedłużenia postępowania. Warto na koniec przywołać celne stwierdzenie z orzecznictwa sądowego, że „Strony procesowe mają wprawdzie prawo żądania przesłuchania biegłych w związku z niejasnościami i wątpliwościami, jakie dla stron wywołuje opinia, ale jeżeli dowód z opinii jest przekonujący i zrozumiały dla sądu (organu procesowego), który to obiektywnie i trafnie uzasadnił, to fakt, że opinia nie jest przekonująca dla stron, nie może stwarzać podstawy do ponownego powołania biegłych lub zasięgnięcia opinii nowych biegłych.” (tak: wyrok Sądu

Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2017 r. , II AKa 154/17, LEX nr 2532192).		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu obrazy prawa procesowego, tj. art. 201 kpk.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Obraza prawa procesowego – art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej wydanej do sprawy Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt. III K 659/10 (zarzut podniesiony zarówno przez obrońcę, jak i oskarżonego).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy ocenił negatywnie zgłoszony zarzut naruszenia procedury, który miałby nastąpić przy zbieraniu materiału dowodowego w sprawie. Sąd Rejonowy podjął co prawda kroki mające na celu pozyskanie opinii sądowo-psychiatrycznej o		

oskarżonym z dnia 6 października 2010 r. z akt sprawy Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt III K 659/10, jednak opinia ta nie została przesłana. Kluczowym jednak jest, że Sąd podjął takie działania wobec tego, że oskarżony domagał się dostępu do tej opinii. Jednocześnie Sąd niższej instancji słusznie nie widział potrzeby pozyskiwania tego dokumentu celem przeprowadzania z niego dowodu. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że opinia sądowo-psychiatryczna jest wydawana osobno dla każdej jednej sprawy prowadzonej przeciwko danej osobie występującej w charakterze oskarżonego. Tym samym nawet w sytuacji gdy w jednej z takich spraw zostaje wydana opinia o niepoczytalności danej osoby, nie oznacza to, że we wszystkich pozostałych sprawach (dotyczących innych czasookresów) osoba ta również zostanie uznana przez biegłych za niepoczytalną. Podobnie w sytuacji kiedy w jednej opinii biegli orzekną o pełnej poczytalności danego oskarżonego, w kolejnych opiniach może być stwierdzona jego całkowita niepoczytalność czy też znacznie ograniczona poczytalność. Dlatego też przy każdej sprawie biegli opierając się na dostępnej dla nich dokumentacji dotyczącej badanego wskazują, czy dysponował on w momencie dokonywania danego przestępstwa zdolnością do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem czy też nie. Wszystkie te uwagi mają pełne zastosowanie w niniejszej sprawie. Biegli A. R. i M. S. po zapoznaniu się z dowodami z akt sprawy, dokumentacją medyczną i na podstawie jednorazowego badania oskarżonego przedstawili swoją opinię, m.in. w kwestionowanym

zakresie poczytalności B. K. (1) w czasie dokonania przez niego zarzuconych mu czynów. Biegli ci przywołali też dane z udostępnionej im sprawy o sygn. akt III K 659/10 (za oczywistą omyłką należy uznać wskazanie na Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu), w tym treści z wydanej przez inny zespół biegłych opinii sądowo-psychiatrycznej z 6 października 2010 r. Był to zabieg w pełni dopuszczalny, a wręcz oczekiwany gdyż w ten sposób biegli prześledzili wcześniejsze przestępcze zachowania oskarżonego wraz z ich oceną pod kątem psychiatrycznym. Brak jest podstaw aby poddawać w wątpliwość jakość i autonomiczność stwierdzeń i wniosków z opinii wydanej w kontrolowanej sprawie. Wbrew stanowisku skarżących, a w szczególności samego oskarżonego, ta była całkowicie niezależna od treści opinii sądowo-psychiatrycznej z 2010 r. ze sprawy Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. III K 659/10. Skarżący nie wykazali przy tym aby niezapoznanie się bezpośrednio przez Sąd Rejonowy z przywołaną wyżej opinią o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego (nota bene stwierdzającą pełną poczytalność sprawcy) miało mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy ma zaś postawy by sądzić, że poprzez inicjatywę dowodową w tym kierunku oskarżony wraz z obrońcą zamierzali podważyć zasadność niekorzystnej dla podsądnego opinii sądowo-psychiatrycznej z roku 2010 r., co było z oczywistych względów w tym procesie, niemożliwe.

Wniosek

<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu obrazy prawa procesowego, tj. art 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Obraza prawa procesowego – art. 193 kpk poprzez pominięcie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego neurologa (zarzut podniesiony przez obrońcę)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten, jak łatwo zauważyć, stanowi w istocie powielenie zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego neurologa. By nie powtarzać niepotrzebnie argumentacji przytoczonej już wcześniej, Sąd Okręgowy przypominająco wskazuje, że Sąd I instancji słusznie oddalił wspomniany wniosek dowodowy. Skoro z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynikały żadne podstawy faktyczne powodujące konieczność zasięgnięcia wiadomości specjalnych biegłego neurologa co do stanu zdrowia</p>		

oskarżonego przy wydawaniu opinii sądowo-psychiatrycznej to nie było potrzeby dopuszczania takiego dowodu jedynie dlatego, że oskarżony gołosłownie utrzymywał, iż cierpi na nieokreśloną chorobę neurologiczną mającą bezpośrednie przełożenie na jego poczytalność w momencie popełniania czynów objętych tym procesem karnym. Nadmienić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo nie dostrzegł również z urzędu powodów dla dopuszczenia dowodu z opinii biegłego neurologa. W sytuacji braku podstaw faktycznych i prawnych do przeprowadzenia takiego dowodu nie może więc być mowy o naruszeniu przepisu art. 193 kpk. Na koniec tych rozważań warto przywołać stanowisko Sądu Najwyższego w tym temacie: „Zgodnie z art. 193 § 1 k.p.k. sięganie po opinię biegłych jest dopuszczalne, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Owe wiadomości specjalne muszą pozostawać w związku z realiami faktycznymi sprawy, co oznacza, że opinia musi mieć zakotwiczenie w zgromadzonym materiale dowodowym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2018 r., II KK 479/18, Prok.i Pr.-wkl. 2019/2/9, KZS 2019/3/29). Orzeczenie to, z którym Sąd Okręgowy w całej rozciągłości się zgadza, jasno określa, że muszą zachodzić podstawy dowodowe aby zasięgać opinii specjalisty z danej dziedziny, a takich okoliczności faktycznych co do stanu zdrowia oskarżonego B. K., które miałby badać lekarz neurolog w przedmiotowej sprawie brak.

Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 193 kpk.		
Lp.	Zarzut	
3-5.	Obraza prawa procesowego – art. 197 § 1 kpk, art. 196 § 3 kpk, art. 202 § 2 kpk, art. 203 kpk (zarzut podniesiony przez oskarżonego)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obrazy powyżej wskazanych przepisów procesowych był chybiony.</p> <p>Przepis art. 197 § 1 kpk wskazuje na treść przyrzeczenia składanego przez biegłego. Jednak zgodnie z § 2 tego przepisu biegły sądowy (a takimi są A. R. i M. S.) powołuje się na przyrzeczenie złożone przy ustanowieniu go w tym charakterze. Także brak złożenia przyrzeczenia przez biegłych sądowych przed Sądem wcale nie świadczy o naruszeniu normy prawnej wynikającej z art. 197 § 1 kpk.</p>		

Zgodnie z art. 196 § 3 kpk jeżeli ujawnią się powody osłabiające zaufanie do wiedzy lub bezstronności biegłego albo inne ważne powody, powołuje się innego biegłego. W przedmiotowej sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności, które nakazywałyby przyjąć, że biegli A. R., czy M. S. są bezstronni lub nie dysponują odpowiednią wiedzą do wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego B. K. (1). Za brak bezstronności nie sposób uznać wspomnianego przez oskarżonego faktu, że A. R. wydawać miał w innej sprawie opinię o stanie zdrowia oskarżonego (nawet jeżeli ta opinia zawierała zbieżne wnioski końcowe z opinią wydaną w tej sprawie).

Z kolei z przepisu art. 202 § 2 kpk wynika, iż na wniosek psychiatrów do udziału w wydaniu opinii powołuje się ponadto biegłego lub biegłych innych specjalności. Skoro w przedmiotowej sprawie biegli nie wnioskowali o powołanie dodatkowo biegłego z innej specjalności, nie może być mowy o naruszeniu tego przepisu proceduralnego. Ponadto jak wykazano we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia wszelkie zarzuty związane z zaniechaniem dopuszczenia dodatkowej opinii biegłego neurologa okazały się nietrafione.

Natomiast przepis art. 203 kpk reguluje procesowo kwestię obserwacji oskarżonego w zakładzie leczniczym. Kluczowym jest jednak, że wspomniana norma prawna warunkuje taką obserwację od zgłoszenia takiej konieczności przez biegłych psychiatrów. W niniejszej sprawie biegli nie dostrzegli konieczności poddawania B. K. (1) obserwacji sądowo-psychiatrycznej i nie wnioskowali

<p>o to. Tym samym nie doszło do żadnego naruszenia normy prawa procesowego wyrażonej w art. 203 kpk, a Sąd Rejonowy postąpił w pełni zasadnie oddalając wniosek dowodowy oskarżonego w tym zakresie (por. postanowienie z dnia 23 lipca 2019 r., k. 659).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zgłoszonego przez oskarżonego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.6.</p>	<p>Obraza prawa procesowego – art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności opinii sądowo-psychiatrycznej, skutkujące skazaniem oskarżonego (zarzut podniesiony zarówno przez obrońcę, jak i oskarżonego).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Również ten zarzut odwoławczy nie został zaakceptowany przez Sąd II instancji. Stwierdzono bowiem, że po przeprowadzeniu odpowiednio wnikliwego i szczegółowego</p>		

postępowania dowodowego Sąd Rejonowy poddał ocenie wszystkie zgromadzone w jego toku dowody, nie pominął żadnego z nich. Przy ocenie każdego z tych dowodów Sąd I instancji miał na względzie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto dokonując weryfikacji materiału dowodowego Sąd niższej instancji zestawiał go ze sobą i ostatecznie dokonał trafnej jego oceny, wyraźnie wskazując którym dowodom (bądź ich częściom) przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, jednocześnie przywołując logiczne argumenty na uzasadnienie takiego kształtu oceny dowodowej. Nie dostrzeżono zatem żadnych racjonalnych i zobiektywizowanych powodów by nie zaakceptować tak przedstawionej weryfikacji materiału dowodowego.

Prawdą jest, że oskarżony w toku całego postępowania utrzymywał, że zupełnie nie pamięta przebiegu czynów mu zarzucanych i wynika to z nieokreślonej choroby neurologicznej, na którą cierpi od wielu lat. Istotnym jest jednak, że sama tego typu deklaracja ze strony podsądnego nie była wystarczająca by uznać, że jego niepamięć rzeczywiście jest skutkiem choroby i wyłączała mu zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie były przedmiotem analizy przez biegłych lekarzy psychiatrów i z wydanej przez nich opinii sądowo-psychiatrycznej wynikało, że u podsądnego nie stwierdzono występowania choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Na podstawie jednorazowego badania sądowo-psychiatrycznego,

danych z akt sprawy oraz analizy dokumentacji medycznej stwierdzili u B. K. (1) występowanie jedynie nieprawidłowej osobowości o typie osobowości schizoidalnej oraz padaczkę w wywiadzie. Zdaniem biegłych oskarżony tempore criminis mógł rozpoznać znaczenie swojego czynu i pokierować swoim postępowaniem, a więc nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i 2 kk (k. 424 akt). Mając na uwadze te wnioski pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej oraz uzupełniającej ustnej opinii tych biegłych Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, że wyjaśnienia B. K. (1) i jego deklaracja niepamięci stanowią jedynie nieudolną linię obrony przed odpowiedzialnością karną za dokonane przez niego czyny. Istotnym elementem analizy dla takiego wniosku było to, że oskarżony w sposób zborny i przemyślany zachowywał się zarówno w trakcie dokonywania poszczególnych przestępstw, jak i po ich popełnieniu (przykładowo: wycieranie klamek po opuszczeniu placówki (...), zmiana ubrań w trakcie oddalania się z drugiej placówki (...)), co jednoznacznie wykluczało wcześniejszy atak padaczki. Z przesłuchania biegłych wynika wprost, że w czasie napadu padaczkowego (niezależnie od rodzaju padaczki), jak również w okresie po takim napadzie występują zaburzenia świadomości, które polegają na dezorientacji, braku kontaktu, braku reakcji na bodźce zewnętrzne i braku możliwości podejmowania celowych działań. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, sposobowi zachowania oskarżonego nie można przypisać żadnej z tych cech, ponieważ jego działania były w pełni przemyślane i zaplanowane. Takie ustalenia miał

też prawo poczynić Sąd orzekający o odpowiedzialności karnej oskarżonego, posiłkując się opinią sądowo-psychiatryczną, poddając analizie okoliczności faktyczne wynikające z przeprowadzonych dowodów.

Zatrzymując się jeszcze na zarzutach skierowanych konkretnie do oceny wartości dowodowej opinii sądowo-psychiatrycznej, Sąd odwoławczy podkreśla, iż nie dostrzegł żadnych uchybień proceduralnych po stronie Sądu Rejonowego również w zakresie oceny tego konkretnego dowodu. Opinia biegłych, jak trafnie przyjął Sąd I instancji, była jasna, pełna, rzetelna, nie zawierała żadnych wewnętrznych sprzeczności. Biegli dokonali jednoznacznego zdiagnozowania stanu zdrowia psychicznego B. K. (1) i wypowiedzieli się co do jego wpływu na zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem przez oskarżonego. Istotnym jest, że ani obrońca ani też sam oskarżony nie wykazali w swoich środkach odwoławczych żadnych konkretnych błędów, czy sprzeczności w opinii biegłych, a jedynie przedstawiali swoje subiektywne stanowisko wyrażające niezadowolenie z treści tego dowodu. Zgodnie zaś z art. 201 kpk jedynie w sytuacji kiedy dana opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych. Brak wykazania wymienionych cech jest jednoznaczny z brakiem podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii tych samych lub innego zespołu biegłych, czego niesłusznie domagali się oskarżony i jego obrońca. Co do

zarzutów dotyczących konieczności dopuszczenia dodatkowej opinii - biegłego neurologa, Sąd Okręgowy odsyła do uwag poczynionych w tym przedmiocie w poprzedniej części uzasadnienia (pkt. 3.2 i 3.4.). Oskarżony sugerował jeszcze, że przed wydaniem opinii powinien zostać poddany obserwacji sądowo-psychiatrycznej, gdyż jednorazowe badanie wykonane przez biegłych (trwającego jego zdaniem zbyt krótko) nie było wystarczające dla postawienia jednoznacznej diagnozy. Odnosząc się do tych uwag, Sąd odwoławczy wskazuje, że sporządzenie przez biegłych opinii bez przeprowadzenia obserwacji psychiatrycznej oskarżonego nie wpływało w żaden sposób negatywnie na wartość dowodową i przydatność dla sprawy tego dowodu. Powołani do sprawy biegli psychiatrzy oceniali, że pełne zdiagnozowanie stanu zdrowia psychicznego B. K. (1) było możliwe po jednorazowym badaniu. Natomiast jedynie wówczas, jak już wyżej wskazano (pkt 3.5.), kiedy takie badanie jest niewystarczające dla postawienia odpowiedniej diagnozy biegli wnioskuje o poddanie sprawcy obserwacji w zakładzie leczniczym. Sąd Okręgowy uważa, że podjęcie decyzji o przeprowadzeniu badania psychiatrycznego połączonego z obserwacją w zakładzie leczniczym bez zgłoszenia takiej konieczności przez biegłych nie jest możliwe, co oznacza, że sąd nie może podjąć takiej decyzji samodzielnie. Internacja psychiatryczna jest metodą badawczą, zatem dla oceny, czy jest ona niezbędna, wymagane są wiadomości specjalne w rozumieniu art. 193 § 1 kpk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1996 r., V KRN 47/96, Prok. i Pr. – wkł. 1997, Nr 3, poz. 11). Kolejną konsekwencją

istnienia warunku w postaci zgłoszenia konieczności obserwacji przez biegłych jest to, że sąd ani inny organ procesowy nie może wymusić na biegłych sformułowania takiego wniosku (zob. L.K. Paprzycki, w: Grajewski, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. 1, 2010, s. 734). Również więc w sytuacji kiedy sam sprawca wnioskuje o poddanie go obserwacji psychiatrycznej - a miało to miejsce w tej sprawie - ale biegli nie widzą ku temu podstaw to sąd nie może skierować oskarżonego na obserwację. Podkreślić trzeba, że sprawca nie dysponuje odpowiednimi wiadomościami specjalnymi i nie jej w stanie sam ocenić, czy obserwacja w zakładzie leczniczym jest niezbędna dla prawidłowego zdiagnozowania jego schorzeń natury psychicznej. Brak było więc w niniejszej sprawie jakichkolwiek podstaw do skierowania oskarżonego na obserwację sądowo-psychiatryczną.

Oskarżony w swojej szeroko zakrojonej apelacji wielokrotnie odnosił się do treści opinii sądowo-psychiatrycznej i utrzymywał, że jest to dowód niemiarodajny, błędny, który w żadnej mierze nie może być podstawą ustaleń faktycznych co do stanu jego zdrowia psychicznego. Zdaniem podsądnego biegli nieprawidłowo rozpoznali jego typ osobowości i w sposób błędny ustalili, że choruje on na padaczkę, kiedy w rzeczywistości cierpi na inne, nieokreślone schorzenie neurologiczne. Należy wyraźnie podać w tym miejscu, że wszystkie te sugestie apelującego nie znajdowały żadnego, najmniejszego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, a więc były całkowicie gołosłowne, a do tego sprzeczne z dowodami dostępnymi w aktach

sprawy. Wyjaśnić również należy, że biegli A. R. i M. S. nie ustalali samodzielnie, że podsądny cierpi na padaczkę, tylko powołali się w tej kwestii na dane z przedstawionej im dokumentacji medycznej dotyczącej B. K. (1), w pkt 1 wniosków końcowych opinii przyjmując „padaczka w wywiadzie”. Niepoparte rzeczowo stanowisko apelującego wyrażające subiektywne niezadowolenie strony z treści wydanej opinii sądowo-psychiatrycznej nie było wystarczające by uznać ten dowód za niemiarodajny i pominąć go przy czynieniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W ramach rozpatrywanego zarzutu naruszenia art. 7 kpk przez Sąd wyrokujący w niniejszej sprawie należało jeszcze raz odnieść się do tych wywodów z apelacji B. K. (1), w których zarzucił biegłym brak samodzielności w opiniowaniu, co miałyby być widoczne poprzez przepisanie opinii wydanej w sprawie o sygn. akt. III K 659/10 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu. Również w tej kwestii twierdzenia podsądnego nie zasługiwały na uwzględnienie, ponieważ nie wykazał on by w istocie tak rzeczywiście było. Natomiast fakt, że biegli opiniujący w tej sprawie odwołali się do treści udostępnionych im akt sprawy o sygn. akt III K 659/10 (w tym treści opinii sądowo-psychiatrycznej) był zrozumiały w sytuacji kiedy czyny objęte prawomocnie zakończonym postępowaniem zostały popełnione z takim samym modus operandi. Nie oznacza to jednak, że biegli A. R. i M. S. dopuścili się plagiatu i wydali identyczną co do treści opinię. Do takiego wniosku nie uprawniało też stwierdzenie, że obie opinie miały zbieżne wnioski końcowe co do rozpoznania stanu

zdrowia psychicznego oskarżonego i jego wpływu na poczytalność B. K. w chwili czynów, co mimo dużej różnicy czasowej między opiniami, nie jest sytuacją nadzwyczajną i rzadko spotykaną. Na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, że zastanawiające jest stanowisko oskarżonego (powielone przez obrońcę) utrzymującego o przepisaniu aktualnej opinii sądowo-psychiatrycznej z tej wydanej w 2010 r. w sytuacji kiedy (jak podał oskarżony w apelacji) nie uzyskał on dostępu do opinii wydanej w sprawie o sygn. akt III K 659/10. Nie sposób bowiem uznać, że oskarżony tak doskonale pamięta tę opinię sprzed 9 lat, że był w stanie stwierdzić identyczność jej treści z opinią sądowo-psychiatryczną autorstwa A. R. i M. S.. Wobec uznania, że skarżący w najmniejszym stopniu nie uprawdopodobnił swoich wątpliwości co do rzetelności wyżej wskazanych biegłych, brak było podstaw aby weryfikować jego stanowisko w tym zakresie.

Na koniec, Sąd II instancji stwierdził, że również uwagi oskarżonego o uniemożliwieniu mu zadawania pytań biegłym nie znajdowały potwierdzenia w aktach sprawy. B. K. (1) miał możliwość zadania pytań obu biegłym w trakcie rozprawy w dniu 8 października 2019 r., jednak z tego nie skorzystał, pod takim pretekstem wygłaszając swoje opinie, nie będące pytaniami. Taka postawa oskarżonego uniemożliwiała biegłym rzeczowe odniesienie się do poruszanych przez oskarżonego kwestii. W konsekwencji powyższego również zarzuty dotyczące tego, że biegli nie odpowiadali rzeczowo na jego pytania były chybione.

<p>Reasumując, Sąd odwoławczy nie dostrzegł po stronie Sądu niższej instancji żadnych uchybień procesowych w zakresie oceny dowodów, ze szczególnym naciskiem na kwestionowaną opinię sądowo-psychiatryczną. Ocena ta była prawidłowa, uwzględniała w odpowiednim stopniu wszystkie dyrektywy z art. 7 kpk. Opinia sądowo-psychiatryczna i sposób jej wydania nie budziły zastrzeżeń. Była ona więc pełnowartościowym i miarodajnym dowodem, na którym zasadnie oparte zostały ustalenia faktyczne odnośnie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i jego wpływu na poczytalność w momencie dokonywania zarzucanych czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zgłoszonego zarzutu naruszenia art. 7 kpk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Obraza prawa procesowego – art. 410 kpk poprzez wydanie wyroku skazującego bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności dotyczących stanu zdrowia oskarżonego (zarzut</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	podniesiony zarówno przez obrońcę, jak i oskarżonego).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew twierdzeniom apelujących podstawę wydanego wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. W trakcie procesu zostały wyjaśnione wszystkie mające znaczenie okoliczności sprawy, w tym również dotyczące stanu zdrowia podsądnego. Niezbędne jest w tym miejscu wskazanie, iż do naruszenia art. 410 kpk dojść może tylko wówczas gdy sąd przeprowadzi dowody, a następnie dokona ustaleń faktycznych, które nie będą rezultatem analizy całokształtu materiału dowodowego, lecz jego części, bądź też oprze się na materiale w ogóle nie ujawnionym na rozprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2019 r., IV KK554/18, Legalis nr 1894885). Do żadnej z takich sytuacji nie doszło w rozpatrywanej sprawie.		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu odwoławczego naruszenia		

<p>art. 410 kpk, będącego w dużej mierze konsekwencją nieuznania słuszności poprzednio omówionego zarzutu naruszenia art. 7 kpk.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.8.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, mimo iż nie zostały wyjaśnione istotne okoliczności związane ze stanem zdrowia oskarżonego (wspólny zarzut z obu apelacji)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten jest bardzo ściśle powiązany z powyżej omówionymi, zgłoszonymi w obu apelacjach zarzutami naruszenia przepisów procesowych gwarantujących prawidłową ocenę dowodów. To zatem zarzuty z art. 438 pkt 2 kpk miały charakter pierwotny. Jak przyjmuje się powszechnie w orzecznictwie "Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia" (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 14 lutego 2018 r., II AKa 7/18, Lex 2501272, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 30 października 2019 r., II AKa 296/19, LEX nr 2761614). Dlatego też Sąd Okręgowy uznał,</p>		

że zarzuty skarżących odnośnie błędnych ustaleń faktycznych należy traktować jako zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, a te były już przedmiotem rozważań i oceny w pkt od 3.1. do 3.7. Sąd Okręgowy w tym miejscu jedynie tytułem zaakcentowania podkreśla, że wbrew stanowisku obrony, zostały przez Sąd Rejonowy klarownie wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, w tym te związane z ustaleniem stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i oceną jego poczytalności w chwili dokonywania przypisanych mu czynów. Wszystkie zarzuty i uwagi ze strony apelujących dotyczące wartości dowodowej sporządzonej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej (w tym braku dopuszczenia dodatkowej opinii biegłego neurologa, a także nowej opinii zespołu biegłych lekarzy psychiatrów, zaniechania poddania oskarżonego obserwacji sądowo-psychiatrycznej) okazały się chybione, a tym samym ocena wartości dowodowej opinii biegłych A. R. i M. S. dokonana przez Sąd I instancji była trafna i prawidłowa. Na tej podstawie zasadnym było ustalenie, że oskarżony wykazuje cechy nieprawidłowej osobowości, które jednak nie zaburzały zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Opierając się na tych wnioskach końcowych opinii słuszne zatem było ustalenie Sądu Rejonowego przy wyrokowaniu, że B. K. (1) tempore criminis nie miał zniesionej, ani ograniczonej poczytalności i jest zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za dokonane przestępstwa.

Wniosek	
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność tego zarzutu oraz przede wszystkim jego wtórny charakter wobec zgłoszonych równocześnie zarzutów naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku, w pkt 1 lit. b) zastępując zapis „przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk” zapisem „przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk”.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Sąd Okręgowy z urzędu dostrzegł omyłkę pisarską powstałą w pkt 1 lit. b) zaskarżonego wyroku, polegającą na niepełnym przytoczeniu kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z pkt II, gdzie została ona wskazana w całości. Przepis art. 105 kpk w § 2 pozwalał na dokonanie usunięcia takiej oczywistej usterki w orzeczeniu pierwszoinstancyjnym przez sąd odwoławczy. Dlatego też tutejszy Sąd sprostował tę omyłkę orzekając o tym w pkt 1 swego rozstrzygnięcia.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w całości.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy (pkt 2) była całkowita bezzasadność zarzutów obu apelacji. Wyrok Sądu Rejonowego pozostał bez zmian gdyż nie stwierdzono żadnych uchybień procesowych w sferze dowodowej (materiał dowodowy pełny i należycie oceniony), a w konsekwencji, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych będących podstawą wyrokowania. Również orzeczenie o karze wymierzonej oskarżonemu B. K. (1) nie wymagało ingerencji ze strony Sądu odwoławczego. Zdaniem Sądu II instancji kara 6 lat pozbawienia wolności orzeczona w zaskarżonym wyroku jest karą adekwatną dla sprawcy ciągu trzech poważnych przypadków rozboju z użyciem atrapy broni palnej, popełnionych w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk, oddającą też cały ciężar społecznej szkodliwości jego występów oraz pełne zawinienie sprawcy. Kara ta w żadnym razie nie zasługiwała na miano rażąco niewspółmiernie surowej.</p> <p>Apelujący wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie wykazali aby rzeczywiście zachodziły okoliczności wskazujące na konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Na podkreślenie zasługuje przy tym, że „Wykazanie potrzeby przeprowadzenia przewodu sądowego w całości na nowo musi być powiązane z argumentacją potwierdzającą wadliwość przeprowadzenia wszystkich lub co najmniej zasadniczych dowodów w sprawie, której miałby dopuścić się Sąd I instancji.” (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2019 r., IV KS 24/19, LEX nr 2714996, KZS 2019/9/26). Sąd Okręgowy nie stwierdził przy tym przesłanek z art. 439 bądź 440 kpk uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków z apelacji.</p>	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku</p>

zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych należnych od niego za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Jak wynika z akt sprawy, oskarżony B. K. (1) przebywa w izolacji więziennej od 22 listopada 2018 r., nie posiada żadnego dochodu, nie ujawniono aby był w posiadaniu znaczącego majątku, a ma w perspektywie odbycie długoterminowej kary pozbawienia wolności. Ta trudna sytuacja materialna i brak perspektyw zarobkowania przemawiała za zwolnieniem oskarżonego od kosztów sądowych i niewymierzaniem mu opłaty od wymiaru kary za II instancję. Te same okoliczności nakazywały przyjąć, że B. K. nie ma odpowiednich środków aby zwrócić koszty wyłożone przez Skarb Państwa na zapłatę wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu.

7. PODPIS

Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Ewa Taberska